

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 205/2023-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou IURISTHALIA s. r. o., Majakovského 9, Bratislava, IČO 54 199 808, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Natália Trubanová, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 54/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 70/07) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 54/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 70/07) **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **5 000 eur**, ktoré **j e** jej Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **796,28 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Ústavnému súdu bola 17. marca 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na verejné pojednávanie vecí v primeranom čase pred nezávislým a nestranným súdom ustanoveným zákonom podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 54/2018, pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 70/07 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že jej bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru vyšetrovania pod ČVS: PPZ-17/BOK-C-2006 z 25. októbra 2006 podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b) c), d), ods. 3 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku. Na sťažovateľku bola podaná obžaloba prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. 1 Kv 15/06 z 25. júna 2007, a to pre už uvedený obzvlášť závažný zločin, na okresnom súde, kde sa konanie viedlo pôvodne pod sp. zn. 5 T 70/07 a v čase podanej ústavnej sťažnosti je konanie vedené pod sp. zn. 9 T 54/2018, pričom trvá už po dobu 15 rokov.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti poukázala na to, že okresný súd v napadnutom konaní pristúpil k nariadeniu prvého termínu hlavného pojednávania až po 15 rokoch od podania obžaloby. Počas doby od podania obžaloby krajskou prokuratúrou 25. júna 2007 do 9. mája 2022 sa aj nariadené termíny hlavného pojednávania neuskutočnili z dôvodu neúčasti predvolaných osôb alebo z dôvodu niekoľkonásobných zmien v zložení senátu okresného súdu pojednávajúceho predmetnú trestnú vec aj sťažovateľky, prípadne z iných dôvodov. Sťažovateľka považuje za ústavne neakceptovateľné, aby „konanie na súde prvého stupňa trvalo takmer 17 rokov, pričom do dnešného dňa nebolo o vine... vôbec rozhodnuté.“. V súhrne sťažovateľka konštatuje, že „v danom prípade nejde o tak právne ani fakticky zložitú vec, že by doba 16 rokov mohla byť čo i len v iluzórnej predstave primeranou dobou na prejednávanie predmetnej veci.“, pričom pre úplnosť podotkla, že „v danej veci mal súd vykonať výsluch 3 obžalovaných, 7 svedkov, 3 znalcov a prečítať listinné dôkazy. Uvedený rozsah dokazovania tak za žiadnych okolností nemožno považovať za tak rozsiahly, že by súd musel vo veci konať takmer 17 rokov.“. K svojmu správaniu počas napadnutého konania zvýraznila, že „sa riadne dostavila a bola prítomná na každom pojednávaní, na ktoré bola riadne predvolaná a po celú dobu trestného konania súdu poskytovala maximálnu súčinnosť.“.

4. Na podklade uvedeného sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby vydal nasledujúci nález:

„I. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn.: 9T/54/2018 (pôvodne pod sp. zn.: 5T/70/07) boli porušené základné práva Sťažovateľky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej Únie.

II. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn.: 9T/54/2018 konal bez zbytočných prieťahov.

III. Sťažovateľke priznáva finančné zadostučinenie v sume 10.000 €, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

IV. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť Sťažovateľke trovy konania...“

5. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 205/2023-13 z 12. apríla 2023 ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prijal na ďalšie konanie a v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práva na verejné pojednávanie veci v primeranom čase pred nezávislým a nestranným súdom ustanoveným zákonom podľa čl. 47 charty podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavom súde odmietol.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd vo svojom vyjadrení potvrdil prietah v napadnutom konaní, ktorý „nastal z dôvodu nadmernej zaťaženia zákonného sudcu, ako aj celého Mestského súdu Bratislava I, personálnej a materiálnej poddimenzovanosti Mestského súdu Bratislava I a pandemickej situácie v roku 2021.“. Ďalej poukázal na to, že trestná vec sťažovateľky, ktorá bola pôvodne vedená pod sp. zn. 5 T 70/2007, bola vylúčená na samostatné konanie 26. februára 2018 a 17. mája 2021 bola pridelená novému/d ďalšiemu zákonnému sudcovi, ktorý v merite veci 19. apríla 2023 rozhodol tak, že sťažovateľku oslobodil spod obžaloby. Vo veci sa po jej naštudovaní urýchlene konali hlavné pojednávania, a to „dňa 03.10.2022, 04.10.2022, 05.10.2022, 06.10.2022, 07.10.2022, 05.12.2022, 07.12.2022, 30.01.2023, 06.02.2023, 10.02.2023, 27.02.2023, 06.03.2023 a 19.04.2023.“. Z uvedeného je zrejmé, že „zákonný sudca JUDr. Marek Filo v predmetnej veci konal ihneď po naštudovaní spisového materiálu, ktorý má viac ako 2.000 listov a je iba jedným z mnohých konaní pridelených tomuto sudcovi a po uvoľnení opatrení súvisiacich s ochorením Covid-19.“.

II.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka v rámci svojej repliky k postupu okresného súdu, ktorý jej trestnú vec vylúčil na samostatné konanie v roku 2018, zdôraznila, že k tomuto postupu došlo výlučne len z dôvodu, že „ďalšie dve spoluobžalované osoby ([REDACTED] a [REDACTED]) spravili na hlavnom pojednávaní konanom dňa 26.2.2018 vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) TP, ktoré súd prijal a v nadväznosti na to vydal voči nim odsudzujúci rozsudok. S poukazom na uvedené je zrejmé, že keďže Sťažovateľka bola presvedčená o svojej nevine nemohla ako vyššie uvedení dvaja spoluobžalovaní spraviť vyhlásenie o vine, v dôsledku čoho ju aj ďalších spoluobžalovaných vylúčil sudca na samostatné konanie. Uvedený procesný postup je výlučne v rozhodovacej právomoci konajúceho súdu a jedná sa o rozhodnutie, ktoré nemôže byť pri posudzovaní prietahov v konaní na ťarchu Sťažovateľky. Naopak, Sťažovateľka má za to, že Súdu nič nebránilo po tom, ako vydal dňa 26.2.2018 odsudzujúci rozsudok voči [REDACTED] a [REDACTED], aby vo veci vo vzťahu

k ďalším obžalovaným vrátane Sťažovateľky nariadil hlavné pojednávanie a konal. Zo spisového materiálu je však zrejmé, že po vydaní Rozsudku zo dňa 26.2.2018 až do 9.5.2022, kedy vo veci nariadil hlavné pojednávanie už nový zákonný sudca, pôvodný zákonný sudca nenariadil za štyri roky ani jeden termín hlavného pojednávania. “.

8. K postupu zákonného sudcu po pridelení veci zvýraznila, že *„nespochybňuje vyťaženosť zákonného sudcu a ani to, že od prvého hlavného pojednávania, ktoré vykonal dňa 9.5.2022 postupoval vo veci plynulo a bez prieťahov, a to dokonca napriek obštrukciám vykonávaným zo strany spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ]. Páve na tomto promptnom postupe zákonného sudcu vidí Sťažovateľka prieťahy v konaní, ktoré trvali zo strany súdu od roku 2007 až dokým vec nebola prerozdelená zákonnému sudcovi. Počas tohto obdobia, t.j. obdobia 15 rokov sa vo veci buď nekonalo vôbec, prípadne dochádzalo k odročeniam pojednávania bez ich prejednaní. Sťažovateľka sa však na každé jedno pojednávanie za uvedené obdobie vždy dostavovala nakoľko ju uvedené trestné konanie ako aj samotný trest, ktorý jej hrozil za skutky, ktoré nespáchala extrémne psychicky zaťažoval a priala si len, aby uvedené konanie bolo čím skôr prejednané a skončené. “.*

9. K rozsiahlosti trestnej veci (počet strán spisu v rozsahu 2000 listov) pripomenula opätovne plynulý postup zákonného sudcu v čase od 9. mája 2022, ktorý počas 1 roka vec rozhodol, čo je dôkazom toho, že predmetná trestná vec *„nevykazovala také znaky komplikovanosti ako sa snaží navodiť súd vo svojom vyjadrení. “.*

10. K nemožnosti postupu okresného súdu počas pandémie COVID-19 argumentovala tým, že *„pandémia znemožňovala vykonať hlavné pojednávania v období od 3/2020 do cca polovice roku 2021. “,* čo možno podľa jej názoru považovať za objektívny dôvod. Napriek tomu však niektoré súdy *„už v roku 2021 plynulo pojednávali za použitia protipandemických pomôcok (rúška, plexiskla a iných). Avšak ako už Sťažovateľka vyššie uviedla, prieťahy v konaní trvali od roku 2007, preto pandémia COVID 19, ktorá vypukla v roku 2020 nebola dôvodom, pre ktoré k prieťahom v konaní preukázateľne došlo. “.* Navyše *„Súd sa vo svojom Vyjadrení absolútne nezaoberal obdobím od roku 2007 do roku 2020. Súd sa zaoberal iba obdobím od roku 2020, kedy vypukla pandémia COVID 19 a rokom 2021, kedy bola vec pridelená zákonnému sudcovi. “.*

11. K postupu okresného súdu, ktorý vo veci 19. apríla 2023 rozhodol, podotkla, že z dôvodu podania riadneho opravného prostriedku prokurátorom bude vo veci rozhodovať ešte nadriadený Krajský súd v Bratislave, a teda rozsudok, ktorým bola spod obžaloby oslobodená, nie je právoplatný.

12. V závere svojho vyjadrenia sťažovateľka zvýraznila, že sa ani raz nedopustila konania, ktorým by zmarila nariadený termín pojednávania. Naopak, bolo jej prioritou, aby bolo trestné konanie čím skôr ukončené a aby bola preukázaná jej nevina. V dôsledku vedeného trestného konania *„bola skoro jeden celý rok jej života vo väzbe, čo predstavuje najhrubší zásah do osobnej slobody každého človeka. Následne bola ďalších 16 rokov trestne stíhaná, čo malo nesporne negatívny vplyv na jej osobný život. Pri nariadení každého hlavného pojednávania (28.7.2007, 15.9.2007, 15.10.2007, 22.11.2007, 17.4.2008, 22.09.2008, 15.1.2009, 26.2.2009, 6.4.2009, 18.5.2009, 17.9.2009, 9.11.2009, 14.12.2009, 15.2.2010, 25.3.2010, 3.5.2010, 17.6.2010, 21.8.2014, 10.6.2015, 6.2.2017, 6.11.2017, 15.1.2018, 26.2.2018), prežívala Sťažovateľka opätovnú traumy, stres a neistotu, keďže nevedela, či sa predmetné pojednávanie vykoná, kedy bude vo veci vypočítaná*

a v konečnom dôsledku ako súd na konci o jej živote rozhodne. Požadované finančné zadostučinenie je preto... v danom prípade primerané.“.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 251/2021). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). V trestných veciach k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastolujúcimi práva a povinnosti (IV. ÚS 536/2021, IV. ÚS 358/2022, IV. ÚS 103/2023, IV. ÚS 180/2023).

17. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

18. V trestných veciach je cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru zabezpečiť to, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19), a končí oslobodením alebo odsúdením (už citovaný Wemhoff, bod 18, König proti Spolkovej republike Nemecko z 28. 6. 1978, séria A, § 98). Osobitne z dôvodu predmetu trestného konania, ktorým je rozhodovanie o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa, sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (Bagetta proti Taliansku z 25. 6. 1987, II. ÚS 32/03, III. ÚS 183/05, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 180/2023).

19. Prieťahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplynúť, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

20. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť aj v trestnom konaní taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021, III. ÚS 411/2021). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať a rozhodnúť bez jej odročenia.

21. Ústavný súd napokon poukazuje aj na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09). Teda zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (IV. ÚS 22/02, II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011, IV. ÚS 103/2023).

22. Pri posudzovaní dĺžky trestného konania zohľadňuje Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) viaceré okolnosti, medzi nimi zložitost' prípadu, správanie sťažovateľa a postup zodpovedných orgánov (Chiarello proti Nemecku z 20. 6. 2019, sťažnosť č. 497/17, bod 45).

III.2. Právna a faktická zložitost' veci:

23. Pokiaľ ide o zložitost' prípadu, tá môže vyplývať z rozsahu obvinení, množstva osôb zapojených do konania (napr. počet obvinených, svedkov) alebo tiež z medzinárodného aspektu prípadu (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, bod 20). Zložitost' prípadu môže taktiež vyplývať z trestnej činnosti tzv. „bielych golierov“, teda podvodov zahŕňajúcich viacero spoločností a komplexné transakcie, ktorých cieľom je vyhnúť sa kontrole vyšetrovacích orgánov a ktoré si vyžadujú značné účtovné a finančné odborné znalosti (C. P. a ďalší proti Francúzsku z 1. 8. 2000, sťažnosť č. 36009/97, bod 30).

24. Predmetom napadnutého konania je vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľky pre drogovú trestnú činnosť, čo predstavuje štandardný predmet trestnoprávnej agendy súdov s vopred definovaným okruhom dokazovania. Z tohto uhla pohľadu nie je predmetné trestné konanie nijakým spôsobom právne náročné. Na druhej strane je však možné konštatovať skutkovú náročnosť veci determinovanú (i) väčším množstvom stíhaných osôb, a to v počte 5, (ii) potrebou vypočítania väčšieho množstva svedkov (celkovo 11 svedkov a oznámenie výpovedí 23 svedkov) a (iii) potrebou vykonania dokazovania oboznámením výsledkov znaleckého dokazovania a záznamov z uskutočnenej telekomunikačnej činnosti, čo kladie predovšetkým zvýšené nároky na zabezpečovanie prítomnosti všetkých účastníkov trestného konania a čo sa napokon aj podpísalo na celkovej dĺžke napadnutého konania.

III.3. Správanie účastníka konania:

25. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, čl. 6 dohovoru nevyžaduje, aby tento aktívne spolupracoval so súdnymi orgánmi. Taktiež sťažovateľovi nemožno vyčítať skutočnosť, že využíva jemu dostupné opravné prostriedky podľa vnútroštátneho práva (Erkner a Hofauer proti Rakúsku z 23. 4. 1987). Od sťažovateľa sa vyžaduje iba to, aby preukázal riadnu starostlivosť pri vykonávaní procesných krokov, ktoré sa ho týkajú, a aby nepristupoval k využívaniu zdržovacej procesnej taktiky a využil možnosti priznané vnútroštátnym právnym poriadkom na skrátenie konania (Unión Alimentaria Sanders S.A. proti Španielsku zo 7. 7. 1989). Správanie sťažovateľa preto predstavuje objektívnu skutočnosť, ktorá nemôže byť pripísaná štátu a ktorá sa musí zohľadniť pre účely určenia, či bola prekročená primeraná lehota uvedená v čl. 6 ods. 1 dohovoru (Eckle proti Nemecku z 15. 7. 1982, Poiss proti Rakúsku z 23. 4. 1987). Taktiež ESLP zohľadňuje úmysel sťažovateľa predĺžovať konanie, keď táto skutočnosť jasne vyplýva zo súdneho spisu (I. A. proti Francúzsku z 23. 9. 1998, sťažnosť č. 28213/95, bod 121).

26. Správanie účastníka konania je teda druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci posúdenia druhého kritéria používaného na hodnotenie prípadných zbytočných priet'ahov v súdnom konaní ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka celkovo spolupracovala s okresným súdom pri prejednaní veci, aj keď aj v jej postupe sa vyskytli prípady, keď muselo dôjsť pre jej neprítomnosť k odročeniu hlavného pojednávania

(napríklad 15. septembra 2007, 26. februára 2009, 17. septembra 2009 alebo 21. augusta 2014 aj pre neprítomnosť sťažovateľky). Dokonca pre neúčast' sťažovateľky na nariadenom termíne hlavného pojednávania 10. júna 2015 bol na jej osobu a obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] vydaný 12. júna 2015 príkaz na zatknutie, ktorý bol 22. júna 2015 odvolaný (zánik dôvodu, pre ktorý bol vydaný).

III.4. Postup okresného súdu v konaní a celkové zhodnotenie trestného konania:

27. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu.

28. Článok 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby sa v konaní postupovalo rýchlo, zároveň však ustanovuje aj všeobecnejšiu zásadu riadneho výkonu spravodlivosti. Medzi týmito požiadavkami je potrebné nájsť spravodlivú rovnováhu (Boddaert proti Belgicku z 22. 9. 1992, sťažnosť č. 12919/87, bod 39).

29. V predmetnej veci je neprehradiateľnou skutočnosťou doba trestného stíhania sťažovateľky, ktorá ku dňu podania ústavnej sťažnosti 17. marca 2023 predstavuje celkovú dobu 16 rokov a 5 mesiacov (od času vznesenia obvinenia) a dobu 15 rokov a 8 mesiacov od doby podania obžaloby na okresnom súde. Sťažovateľka v petite podanej ústavnej sťažnosti, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 205/2023-13 z 12. apríla 2023 podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prijal na ďalšie konanie, vymedzila aj rozsah prieskumnej právomoci na časť konania len pred okresným súdom. Numericky poňaté je dĺžka napadnutého konania ústavne neakceptovateľná, ale až pri podrobnom rozbere postupu okresného súdu je možné dôsledne posúdiť zavinenie okresného súdu za takúto dĺžku konania a na tento účel je potrebné napadnuté konanie rozdeliť do dvoch častí. Prvú časť predstavuje časový úsek konania od podania obžaloby 29. júna 2007 do vylúčenia konania proti sťažovateľke na samostatné konanie uznesením okresného súdu č. k. 5 T 70/2007-2035 z 26. februára 2018, ktorým bola na samostatné konanie vylúčená z trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5 T 70/07 nielen sťažovateľka, ale aj ďalší dvaja spoluobžalovaní. Druhý časový úsek predstavuje dobu od vylúčenia veci sťažovateľky na samostatné konanie až do rozhodnutia vo veci samej 19. apríla 2023 rozsudkom okresného súdu, ktorým sťažovateľku oslobodil spod obžaloby (rozsudok okresného súdu č. k. 9 T 54/2018-336 z 19. apríla 2023).

30. V rámci prvej časti konania je z obsahu súdneho spisu zrejmé, že okresný súd nariadil celkovo 23 termínov hlavných pojednávaní, pričom ale vec mohol prejednávať len na hlavnom pojednávaní konanom 17. apríla 2008, 3. novembra 2008, 28. júla 2007, 9. novembra 2009 a 26. februára 2018. Všetky ostatné termíny hlavného pojednávania museli byť odročované z dôvodu neprítomnosti, či už strán trestného konania, alebo iných subjektov trestného konania, a to aj napriek snahe okresného súdu zabezpečiť ich prítomnosť zákonnými prostriedkami, alebo z iných dôvodov. Bolo to tak pri nariadenom termíne hlavného pojednávania na 15. september 2007 (zmarené pre neúčast' obžalovaného [REDAKOVANÉ] a sťažovateľky), 22. november 2007 (zmarené pre neúčast' obžalovanej

██████████), 11. február 2008 (zmarené pre neúčast' obžalovaného ██████████), 17. marec 2008 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████), 5. jún 2008 (zmarené pre neúčast' obžalovaného ██████████ a jeho obhajcu), 22. september 2008 (nemožnosť pojednávať vec z dôvodu povinnosti súdu ustanoviť obžalovanému ██████████ obhajcu), 15. január 2009 (zmarené pre neprítomnosť obžalovanej ██████████), 26. február 2009 (zmarené pre neprítomnosť sťažovateľky), 6. apríl 2009 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████ a viacerých svedkov), 18. máj 2009 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████ a viacerých svedkov), 9. júl 2009 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████ a viacerých svedkov), 17. september 2009 (zmarené pre neprítomnosť sťažovateľky), 9. november 2009 (okresný súd nepokračoval v hlavnom pojednávaní pre neprítomnosť ďalších predvolaných svedkov), 14. december 2009 (zmerané pre neprítomnosť obhajcu a viacerých svedkov), 15. február 2010 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████), 25. marec 2010 (zmarené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████ a obhajcu), 3. máj 2010 (nie je možné identifikovať dôvod zrušenia termínu hlavného pojednávania) a 17. jún 2010 (zrušené pre neprítomnosť obžalovaného ██████████ a viacerých svedkov). Okresný súd odročil 17. júna 2010 termín hlavného pojednávania na neurčito z dôvodu preverovania pobytu svedkov. Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že bolo snahou okresného súdu vec prejednať, avšak riadnemu postupu okresného súdu v napadnutom konaní bránila neprítomnosť, či už obžalovaných (z čoho trikrát išlo o ospravedlnenú neprítomnosť samotnej sťažovateľky), alebo svedkov, ktorí sa alebo ospravedlnili, alebo sa súdu nepodarilo im predvolanie doručiť. Postup okresného súdu v časovom úseku od 29. júna 2007 do 17. júna 2010 možno hodnotiť ako plynulý s tým, že za ospravedlnenú neúčast' riadne predvolaných osôb okresný súd nenesie zodpovednosť, a preto tento časový úsek napadnutého konania nie je možné pričítať na jeho ťarchu.

31. Inú situáciu predstavuje časový úsek napadnutého konania v čase od 17. júna 2010 do 15. januára 2018, keď sa okresný súd vecou zaoberal len sporadicky, pričom vo veci ostal nečinný aj po dobu niekoľkých rokov, a to aj napriek viacerým urgenciám zo strany krajskej prokuratúry (15. augusta 2011, 19. apríla 2012, 6. novembra 2012, 27. mája 2013) a Krajského súdu v Bratislave (18. mája 2012, 21. septembra 2012, 18. februára 2013), resp. jeho činnosť bola len reakciou na urgencie krajskej prokuratúry alebo Krajského súdu v Bratislave. Oproti tomu nariadené termíny hlavných pojednávani sa nekonali opätovne aj alebo len pre neprítomnosť strán konania. Bolo to tak 21. augusta 2014 (termín zrušený pre neprítomnosť všetkých obžalovaných okrem obžalovanej ██████████ a prísediaceho senátu), 10. júna 2015 (pre neprítomnosť sťažovateľky, obžalovaného ██████████ a ██████████ – vydané príkazy na zatknutie, odvolané 22. júna 2015). Okresný súd opätovne vo veci začal konať po pridelení predmetnej trestnej veci novému zákonnému sudcovi, ktorý 28. novembra 2016 predvoláva strany konania, obhajcov a svedkov na nariadený termín pojednávania na 6. február 2017, následne na 6. november 2017, potom na 15. január 2018 a napokon na 26. február 2018, kde obžalovaný ██████████ a obžalovaná ██████████ vyhlasujú vinu podľa § 257 ods. 7, 8 Trestného poriadku, v dôsledku čoho okresný súd uznesením č. k. 5 T 70/2007-2035 z 26. februára 2018 vylučuje trestnú vec sťažovateľky a obžalovaných ██████████ a ██████████ na samostatné konanie. Z predostretého prehľadu úkonov trestného konania vyplýva sporadická činnosť okresného súdu v časovom intervale od 17. júna 2010 do 28. novembra 2016, keď okresný súd nariadil termín hlavného pojednávania na 6. február 2017. Okresný súd teda nekonal alebo konal len sporadicky s výraznými časovými prestávkami, v dôsledku čoho tak časový

úsek napadnutého konania hodnotí ústavný súd ako priet'ah od 17. júna 2010 do 28. novembra 2016 v trvaní 6 rokov a 5 mesiacov.

32. V rámci druhého časového obdobia, ktoré začína 26. februára 2018, keď okresný súd uznesením č. k. 5 T 70/2007-2035 z 26. februára 2018 vylučuje trestnú vec sťažovateľky a obžalovaných ■■■■■ a ■■■■■ na samostatné konanie, a končí vydaním rozsudku okresného súdu č. k. 9 T 54/2018-336 z 19. apríla 2023, bol okresný súd úplne nečinný od 26. februára 2018 do 12. novembra 2020, keď na podklade sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku podanej krajskou prokuratúrou 17. júla 2020 nariadil termín hlavného pojednávania na 18. január 2021. Tento termín pojednávania bol z dôvodu pandémie COVID-19 zrušený. Reakciou na ďalšiu sťažnosť krajskej prokuratúry podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku z 13. októbra 2021 je nariadenie termínu hlavného pojednávania na 9. máj 2022 (zmarený pre neprítomnosť obžalovaného ■■■■■). Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd bol v napadnutom konaní po vylúčení trestnej veci (aj) sťažovateľky na samostatné konanie absolútne nečinný v čase od 26. februára 2018 do 8. marca 2022, keď, reflektujúc sťažnosť krajskej prokuratúry podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, došlo k nariadeniu termínu hlavného pojednávania na 9. máj 2022. Nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní tak predstavuje dobu 4 rokov a 1 mesiaca. V časovom období po 9. máji 2022 až do 19. apríla 2023, keď okresný súd vydal rozsudok č. k. 9 T 54/2018-336 z 19. apríla 2023, ústavný súd nezaznamenal také obdobie, ktoré by bolo možné hodnotiť ako priet'ahové.

33. V konečnom dôsledku, reagujúc na námietku okresného súdu o nemožnosti konať počas doby pandémie COVID-19 (argumentačne čiastočne odobrenú aj samotnou sťažovateľkou), ústavný súd s poukazom na okolnosti veci zastáva názor, že „ani uvedená objektívnymi okolnosťami spôsobená prekážka nie je spôsobilá okresný súd zbaviť zodpovednosti za jeho neefektívny postup, nečinnosť a neprimeranú celkovú dĺžku konania.“ (nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 29/2023 z 30. marca 2023).

34. Celkovo tak doba priet'ahov v napadnutom konaní predstavuje časový úsek od 17. júna 2010 do 28. novembra 2016 v trvaní 6 rokov a 5 mesiacov a časový úsek od 26. februára 2018 do 8. marca 2022 v trvaní 4 rokov a 1 mesiaca, spolu tak priet'ah v trvaní 10 rokov a 6 mesiacov. Vzhľadom na tento záver ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním okresného súdu (bod 1 nález).

35. V reakcii na vyjadrenie okresného súdu o dlhodobom nedostatočnom personálnom obsadení tohto súdu musí ústavný súd okresnému súdu, aj keď s pochopením predmetných reálií, pripomenúť, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03 I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06). Ústavný súd citlivo vníma problém nadmernej zaťaženia všeobecných súdov, zároveň však poukazuje na to, že je úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, sťažnosť č. 75529/01, bod 129). Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, sťažnosť č. 20950/92, bod 64). V konečnom dôsledku nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných priet'ahov) sa môže

negatívnym spôsobom prejavíť na dôveryhodnosti justície ako takej (Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61).

36. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci 19. apríla 2023 rozhodol (rozsudok okresného súdu č. k. 9 T 54/2018-336 z 19. apríla 2023), ústavný súd neprikázal Mestskému súdu Bratislava I, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 T 54/2018 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 5 T 70/07) konal bez zbytočných prietáhov, a návrhu sťažovateľky v tomto smere nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

37. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

38. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

39. Sťažovateľka požiadala o priznanie finančného zadosťučinenia v celkovej výške 10 000 eur z dôvodu prietáhov v napadnutom konaní okresného súdu.

40. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, sťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 42561/04).

41. Ústavný súd v napadnutom konaní okresného súdu zistil z celkovej doby konania pred súdom v trvaní 15 rokov a 8 mesiacov dobu prietáhového postupu okresného súdu v trvaní 10 rokov a 6 mesiacov. Napadnuté konanie okresného súdu bolo síce ústavným súdom po skutkovej stránke zhodnotenú ako zložitejšie, resp. zložité a v dôsledku správania sťažovateľky došlo k zrušeniu celkovo 3 hlavných pojednávaní okresného súdu, pričom dôsledkom absencie aj jej osoby na nariadenom hlavnom pojednávaní 10. júna 2015 došlo až k vydaniu príkazu na jej zatknutie, na druhej strane však z celkovej doby konania 15 rokov a 8 mesiacov okresný súd konal prietáhovo v jej dvoch tretinách (10 rokov a 6 mesiacov), a preto, prihliadajúc aj na vlastnú judikatúru (IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 103/2023), priznal sťažovateľke sumu finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur.

42. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil aj judikatúru ESLP, v zmysle ktorej by výška priznaného finančného zadost'učinenia na vnútroštátnej úrovni mala byť v rozumnom pomere k sume, ktorú by v podobných prípadoch sťažovateľovi priznal ESLP (Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, sťažnosť č. 36813/97, oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, sťažnosť č. 51545/99).

43. Sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 10 000 eur. Vzhľadom na to, že ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur, vo zvyšnej časti jej návrhu nevyhovelo (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

44. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

45. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

46. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

47. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou pozostávajúce z odmeny advokátky za 3 úkony právnej služby vykonané v roku 2023, a to prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu a replika k vyjadreniu okresného súdu z 30. júna 2023. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 208,67 eur (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 12,52 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 3 úkony právnej služby patrí sťažovateľke náhrada trov konania vo výške 626,01 eur a trikrát režijný paušál vo výške 37,56 eur, spolu tak suma 663,57 eur. Uvedená suma sa navyšuje o sumu 132,71 eur, čo predstavuje sumu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 % na konečnú sumu trov konania vo výške 796,28 eur (bod 3 výroku nálezu).

48. Priznanú náhradu trov konania je Mestský súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

49. Keďže na Mestský súd Bratislava I prešiel podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov od 1. júna 2023 výkon súdnictva v predmetnej veci (rozumnej aj Okresného súdu Bratislava I), zaviazal ústavný súd Mestský súd Bratislava I k peňažnej úhrade sťažovateľke priznaných peňažných nárokov (body 2 a 3 výroku tohto nálezu).

50. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu